

လာဘ်ပိုးစွဲစာပေ

မင်းသိင်္ခ

မြင်းကပါအကျဉ်းသား

ယခု စာဖတ်သူများ ဖတ်ရမည့် ဆရာမင်းသိင်္ခ၏ ‘မြင်းကပါ အကျဉ်း သား’ဝတ္ထုရှည်ကြီးမှာ အေဒီ ၁၀၄၄ တွင် အနိရုဒ္ဓဒေဝ (ခေါ်) အနော်ရ ထာမင်း နန်းတက်ခဲ့စဉ်က ရာဇဝင် အသီးသီးတွင် ဖတ်ခဲ့ဖူးပြီးသော ပုဂံ ဘုရင် အနော်ရထာက သထုံရှိ မန္တဟာမင်းထံမှ ပိဋကတ်တော်များ ပင့် ဆောင်ရန် အတွက် စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ် ဆင်နွှဲခဲ့ရာ အထောက်တော်များ စေလွှတ်ပြီး တိုက်ခိုက် ရပုံကို အခြေခံ၍ ရေးသား ထားသော ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။

အဖြစ်အပျက် များ သည် သမိုင်းကို နောက်ခံထားသည့် အတွက် ဝတ္ထုပါ ဇာတ်ကောင် များ သည် သမိုင်းထဲက ဇာတ်ကောင်များ ဖြစ်နေခြင်းမှ တစ်ပါး သမိုင်းကို ရေးခြင်းဟု မှတ်ယူခြင်းထက် ဝတ္ထုအဖြစ်သာ မှတ်ပြီး ဖတ်စေချင်ပါသည်။ ။

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

"သမိုင်းမတင်၊ မော်ကွန်းမဝင်ဘဲ မယ်မင်းကလေးတို့ စွန့်စားကြရမယ်။ အသက်တွေ စွန့်ကြရမယ်။ သမိုင်းကျောက်စာ တွေမှာ

ကမ္ဘာ့ထိုး မခံရပေမယ့် ငါ့ရဲ့ နှလုံးသား ကျောက်စာမှာ တော့ မယ်မင်းတို့ ရဲ့ အမည်တွေ ကမ္ဘာ့ထိုး ထိုးပြီးသားပါ။

မယ်မင်းတို့ ရဲ့ အောင်လံတွေ စိုက်ပြီးသားပါ။"

ကမ္ဘာ့ဒီပမှာ မယ်မင်းကြီးမ နှစ်ဦး

လသည် ထိန်ထိန်သာနေ၏။

ထိုသူသည် လကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

ကမ္ဘာ့ဒီပမြို့၏ အစွန်မှ ဖြတ်၍ စီးလာသော မြင်းကပါ ချောင်းနံဘေးတွင် ထိုသူသည် ရောက် ရှိနေ၏။ မြင်းကပါချောင်း၏ ရေစီးသံသည် ထို

သူ တက်ကြွသောစိတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးနေ သကဲ့သို့ ရှိ၏။ မြင်းကပါချောင်း နံဘေးတွင် အလေ့ကျ ပေါက်နေကြသော ဘီးစပ်ပင်တို့ သည် လေတွင် ယိမ်းနွဲ့လျက်ရှိ၏။

မလှမ်းမကမ်းတွင် လှန်၍ ထားသော ထိုသူ၏ မြင်းသည် မြက်နုကလေး များကို တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးရင်း ထိုသူအား မကြာခဏ လှမ်း၍ ကြည့်နေလေ၏။ မြင်းကပါ ချောင်းနံဘေးတွင် အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးရှိသော ကမ္ဘာဦး ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတို့ ရှိ၏။

ထိုကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတို့ သည် ပုံသဏ္ဌာန် အားဖြင့်လည်း အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ရှိနေကြ၏။ ထိုသူသည် လေးထောင့် ပုံသဏ္ဌာန် ကျောက်တုံး တစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

ပြီးလျှင် ခါး၌ လွယ်ထားသော ဓားကို ဓားအိမ်မှ ချွတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဓားကို သူ၏ ရှေ့ တည့်တည့် မြေပြင်ပေါ်တွင် စိုက်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ တမ္ဗဒီပ မြို့တွင်းမှ ကြက်ရဲတစ်ကောင်၏ တွန်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုကြက်ရဲကား သန်းခေါင်ကြက် ဖြစ်၏။

ထိုသူသည် ထိန်ထိန်သာနေသော လကို မော့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ထိုလသည် လည်း မွန်း တည့်နေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုသူသည် အချိန်၊ နာရီ၊ နေရာအတိအကျ ညွှန်ပြ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်အား ချိန်းဆိုထား သောကြောင့် လာရောက်၍ စောင့်ဆိုင်းရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသူ၏ စောင့်စားနေရခြင်းသည် လွန်စွာအရေးကြီးသော လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်၏။ အဘယ် ကြောင့် ဆိုသော် ဤစောင့်စားမှု၏ နောက်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာလတ္တံ့သော ဖြစ်စဉ်များမှာ လူမျိုးကြီးတစ် မျိုး၊ တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ပြည်၏ ကံကြမ္မာကို ပြောင်းတိပြောင်းပြန် လဲသွား

စေမည်ဖြစ် သောကြောင့် တည်း။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်.....

ထိုသူကား....

သူထိုင်နေသော ကမ္ဘာဦး ကျောက်တုံးတို့ ထက် လူနွေကြီး၏။ ထိုသူ၏ မျက်နှာသည် ထို ကျောက်တုံးတို့ ထက် မာကျော၏။ ထိုသူ၏ စိတ်ဓာတ်ကား ထိုကျောက်တုံးထက် ခိုင်ခန့်၏။ ထိုသူ၏ အမည်ကား....

ကျောက်တုံးတွင် ရေးထိုးအပ်သော ကမ္ဗည်း ကျောက်စာထက် အစွန့်ရှည်မည် ဖြစ်သည် ။

ထိုသူကား....

သမိုင်းဝင် ကျောက်စာ အချို့တို့ ၌ ဘုရင်အနုရုဒ္ဓဒေဝ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘုရင်အနော်ရထာ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရေးထိုး မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ခံရသော၊ တမ္ဗဒီပသမိုင်းကို ဖန်းတီးသော၊ တမ္ဗဒီပ တွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော လူအပေါင်း၏ ဘဝကြမ္မာကို ခြယ်လှယ်ဖန်တီးနိုင်သော အရှင် သခင် ဘဝရှင် မင်းတရားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် တည်း။

ထိုအချိန်၌ ထိုသူရှိရာသို့ မြင်းနှစ်စီး ကဆုန်စိုင်း၍ ရောက်လာ၏။ ထိုသူ၏ အနီးသို့ မြင်းများ ရောက်လာသောအခါ မြင်းစီးသမား နှစ်ဦးသည် လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြပြီးလျှင် ထိုသူရှိရာသို့ ပြေး၍ လာကာ ထိုသူ၏ ရှေ့တည့်တည့် မြေပြင်တွင် လာရောက်၍ ဒူးတစ်ဖက်စီ မြေမှာ ချလျက် ဦးညွှတ် အရိုအသေ ပေးလိုက်ကြ၏။

"မယ်မင်းတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး"

ဟု အနော်ရထာက ပြောလေ၏။

"မှန်ပါတယ် အရှင်"

ဟု ပြန်၍ ဖြေလိုက်၏။

ထိုမြင်းစီးသမား နှစ်ဦးကား မိန်းမသားများ ဖြစ်ကြ၏။ အသက်အရွယ် အားဖြင့်လည်း တစ် ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်ခန့်သာ ရှိကြသေး၏။

"ဆီတော် မယ်မင်း"

ဟု အနော်ရထာက ခေါ်လိုက်လေ၏။

"ရှိ....."

"ကျန်ပင်သင် မယ်မင်း"

ဟု အနော်ရထာက ခေါ်လိုက်ပြန်၏။

"ရှိ...."

ထိုမိန်းကလေး နှစ်ဦး၏ အမည်မှာ "ဆီတော်" နှင့် "ကျန်ပင်သင်" ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် အနော်ရထာ တည်ထောင်ထားသည့် တမ္ပဒီပ တပ်မတော်၏ ပဉ္စမ တပ်ဆွယ်တွင် ပါသော စစ်မှုထမ်း စစ်သူကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုပဉ္စမတပ်ဆွယ်ကို အနော်ရထာ၏ အားကိုးရဆုံးသော ဗိုလ်မှူးကြီး ကျန်စစ်သားက စီမံ အုပ်ချုပ်ရ၏။

ထိုပဉ္စမတပ်ဆွယ်၏ အလုပ်ကား ရန်သူနယ်မြေတွင် သူလျှို (ပင်ဂက်သည်) လုပ်ရ၏။ ရန်သူ၏ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး သတင်းများကို ထောက်လှမ်း (ပင်ဂက်သည်)ရ၏။ ထိုထောက် လှမ်းရေး တပ်ဆွယ်ကို ပဉ္စမတပ်ဆွယ်ဟု ခေါ်ဝေါ်၏။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊ ရထားတပ်၊ ခြေသည်တပ် ဟူ၍ စစ်အင်္ဂါလေးပါးကို ကျော်၍ ငါးခုမြောက်ဖြစ်သော

စစ်အင်္ဂါဖြစ်သည့် ဤတပ်ဆွယ်ကို ငါးခုမြောက်တပ် သို့မဟုတ် ပဉ္စမတပ် ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အနော်ရထာသည် ဤတမ္ဗဒီပ၏ ဘုရင် ဖြစ်၏။ ထို့အတူ တမ္ဗဒီပတပ်မတော်၏ စစ်ဦးစီးချုပ် သေနာပတိလည်း ဖြစ်၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့ ကဲ့သို့ စစ်သူစစ်သားများ သည် အနော်ရထာနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုခွင့် ရသောအခါ ထီးနန်းသုံး စကားမျိုးဖြင့် ပြောဆိုခြင်း မပြုကြပေ။ စစ်သုံး၊ တပ်သုံး စကားမျိုးဖြင့်သာ ပြောဆိုကြ၏။ ဘုရင်အနော်ရထာက...

"မယ်မင်း ကျန်ပင်သင်"

ဟု ခေါ်လိုက်လျှင် ကျန်ပင်သင် အနေနှင့် ထီးသုံးနန်းသုံး အတိုင်း ပြန်လည်၍ ဖြေဆိုရပါမူ...

"ဘုန်းတော်ကြောင့် ရွှေဖဝါးတော်မြတ်အောက် အခစားရောက်လျက် ရှိကြောင်းပါ ဘုရား"

ဟူ၍ သာ ဖြေရပါမည်။ ယခုမူ ကျန်ပင်သင်ရော၊ ဆီတော်ပါ "ရှိ" ဟု တစ်လုံးတည်းသာ ပြန် ၍ ထူးလိုက်ခြင်းမှာ စစ်ထုံးစံအရ ပြန်၍ ထူးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

"မယ်မင်းတို့ သက်သာ"

(သက်သာသလို နေထိုင်ကြ) ဟု အနော်ရထာက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

စစ်သူနှစ်ဦးသည် ငဲ့၍ ထားသော ခေါင်းများကို ပြိုင်တူ မော့လိုက်ကြ၏။ ပြိုင်တူ မော့လိုက်ကြ၏။ ပြိုင်တူ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်၏။ ။ ညာလက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပြိုင်တူ ဆုပ်လိုက်၏။ လက်မောင်းများကို ပြိုင်တူ ကွေးလိုက်ကြ၏။ ၎င်းတို့ သည် စစ်ထုံးစံအ

ရ အလေးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထို့နောက် ပြိုင်တူ နောက်တစ်လှမ်း စီ ဆုတ်လိုက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် မြေပြင်ပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

ယခုအချိန်၌ တပ်မတော်၏ အကြီးဆုံး စစ်ဦးစီးချုပ်နှင့် တပ်မတော် ၏ သူလျှို ထောက်လှမ်းရေး စစ်သူကလေးများ မဟုတ်ကြတော့ပေ။ ဖခင်နှင့် သမီးများ ဖြစ်သွားကြလေပြီ။

"အိုဘယ်...သမီးငယ်တို့ "

ဟု အနော်ရထာက ကြင်နာစွာ ခေါ်လိုက်၏။

"အို....ဖခင် "

ဟု အသံလွင်လွင်ကလေးများ ဖြင့် ပြန်၍ ထူးကြ၏။

"မင်းတို့ ဟောဒီ တမ္ဗဒီပမြေကြီးကို ချစ်ရမယ်။ ဒီမြေမှာ မွေး၊ ဒီမြေမှာ နေ၊ ဒီရေကိုသောက်ပြီး လူဖြစ်နေကြရတာ။ ဒီမြေကိုမှ မချစ်တဲ့ သူဟာ သားရေပေါ်အိပ်ပြီး သားရေနား စားတဲ့ ခွေးထက် တောင် သစ္စာမဲ့တယ်လို့ ပြောရမယ်။ အဲဒီတော့ အိုဘယ်သမီးငယ်တို့ ၊ ဒီမြေကို ဘာလုပ်ရမလဲ"

အနော်ရထာသည် ရှင်းပြလိုသည် ကို ရှင်းပြပြီးနောက် ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်ကာ အဖြေကို နားစွင့်၏။

"ဒီမြေကို ချစ်ရပါမယ် အိုဘယ် ဖခင် "

ဘုရင်အနော်ရထာသည် ပြုံးလိုက်၏။ ထို့နောက်...

"ဒီမြေကိုချစ်ရင် ဒီမြေပေါ်မှာ အတူမွေး၊ အတူနေ၊ အတူပျော်တဲ့ ဒီမြေသူမြေသား တွေကိုလည်း ချစ်ရမှာ ပေါ့။ အဲဒီတော့ အိုဘယ်သမီးငယ်တို့ "

ယ်တို့ ၊ ဒီမြေသူ ဒီမြေသားတွေကို ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ"

ဘုရင်အနော်ရထာသည် သူပြောပြလိုသော အကြောင်းအရာကို ပြောပြပြီးနောက် မေးပြန် ၏။ အဖြေကို စောင့်ပြန်၏။

"ဒီမြေသူ ဒီမြေသားတွေကို ချစ်ရပါမယ် အိုဘယ့်ဖခင်"

စစ်သူလေးနှစ်ဦးသည် သွက်လက်စွာ ပြန်၍ ဖြေလိုက်ပြန်၏။ ဘုရင် အနော်ရထာသည် အကြောင်းအရာသစ် တစ်ခုကို ပြောပြန်၏။

"ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေကိုချစ်ရင် အသက်စွန့်ရဲရမယ်။ လိုအပ်ရင် တကယ့်ကို အသက်စွန့်ကြရ မယ်"

ဘုရင်အနော်ရထာသည် ထိုစကားကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက် မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ အကဲခတ်လိုက်၏။ မိန်းကလေး နှစ်ဦးသည် ခါး၌ လွယ်ထားသော ဓားများကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲ ထုတ်လိုက်ကြ၏။ ဓားရိုးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြ၏ ။ ဓားဦး ချွန်များကို၊ မိမိတို့ ၏ ရင်ဝတွင် တွေ့ထားသော ဓားဦးများကို မိမိတို့ ဘာသာ ဆောင့်ထိုးချ၍ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရန်သာ ဖြစ်၏။ ဘုရင်အနော်ရထာသည် ကျေနပ်စွာပြီးလိုက်၏။

"အိုဘယ့်ချစ်ဖွယ် သမီးငယ်တို့ ၊ တယ်လည်း သူရသတ္တိ ပြည့်စုံကြသကဲ့း။ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေ အတွက် ဒီလိုသေရဲတာ ဟုတ်ပြီ။ တစ်ဖက်ရန်သူနဲ့ တွေ့လာရင်ကော သတ်ရဲကြပါရဲ့ လား"

ဘုရင်အနော်ရထာသည် အဖြေကို စောင့်နေ၏။

"သတ်ရဲပါတယ်"

ဟု ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်က ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြ၏။

"အိုဘယ့် သမီးငယ်တို့ ၊ တစ်ဖက်ရန်သူကို အနိုင်ယူစရာ ရှိရင်ကော အနိုင် ယူရဲကြပါ့မလား"

ဘုရင်အနော်ရထာသည် အဖြေကို နားစွင့်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"အနိုင်ယူရဲပါတယ်"

ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် ပြိုင်တူ ဖြေလိုက်ကြပြန်၏။

"အိုဘယ့် သမီးငယ်တို့ ၊ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် မယ်မင်းတို့ မှာ ရဲ သုံးရဲလိုတယ်"

ဟု ဘုရင်အနော်ရထာက ပြောလိုက်ရာ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်က

...

"အိုဘယ့်ဖင်။ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် ငါတို့ သေရဲတယ်။ ငါတို့ သတ်ရဲတယ်။ ငါတို့ အနိုင် ယူရဲတယ်"

ဟု ပြိုင်တူဖြေလိုက်ကြ၏။

ဘုရင်အနော်ရထာ၏ မျက်နှာသည် ရွှန်းပသော လမင်းကြီးနှင့် အတူ ပီတိများ ဖြာဝေလျက် ပြုံးရောင်သန်းနေ၏။

"အိုဘယ့်သမီးငယ်တို့ ၊ မယ်မင်းတို့ ရဲ့ အဖြေဟာ ငါ့ရဲ့ နှလုံးအိမ်ကို ပုတ်ခတ်ပါဘိကောင်း။ ငါ့ ရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်တွေဟာလေ ပြင်းခတ်သော ညောင်ဗုဒ္ဓဟေမင် ကဲ့သို့ သွက်သွက်ယမ်းလေပြီ။ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေကို ငါချစ်တယ်။ ငါချစ်တဲ့ မြေနဲ့ ငါချစ်တဲ့ လူတွေကို ချစ်တဲ့ မယ်မင်းလေးတို့ ကို ငါ အသို့ မချစ်ဘဲရှိပါ့မလဲ။ ငါက အသက်အရွယ် ကြီးမင့်ပဲ။ ငါ့ရဲ့ ဦးနှောက်ထက်မှာ သေမင်း လာပြီး စိုက်ထူတဲ့ အလံဖြူ အောင်လံကလေးတွေတောင် ဟို တချို့ ဒီတချို့ ရောက်နေကြပြီ။ ငါက ဘုရင် ရာထူးကို မက်ပြီး၊ ဘုရင့်အာဏာကို မက်ပြီး နေရမယ့်အချိန် မ

ဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါကောင်းကောင်း သိတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ချစ်သမီးငယ်။
မယ်မင်းတို့ ဖခင်ကို နားလည်ကြစမ်းလော့။

ငါဟာ အာဏာကို မမက်ဘူး။ ဒါပေသည့် ငါဟာ အာဏာကို ဘယ်
တော့မှ မစွန့်ဘူး။ ငါ မချစ်တဲ့ အာဏာကို ငါမစွန့်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားဟာ
ရှေ့နဲ့ နောက် အဆီလျော် မဲ့နေတယ်လို့ မထင်ကြ ဘူးလား။ ဒီမြေနဲ့ ဒီ
လူတွေအတွက် ဒီအာဏာကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရမယ်။ ဒီမြေ
နဲ့ ဒီလူတွေအတွက် ရဲရဲတာဝန်ယူနိုင်ဖို့ အတွက် အာဏာရဲကို တည်
ဆောက်ရမယ်။

အသစ်သစ်သော တိုးတက်မှုတွေ၊ ပြည့်စုံကုံလုံမှုတွေ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူ
တွေအတွက် ထူထောင်ပေး ဖို့ အာဏာသစ်ကို ထူထောင်ရမယ်။ ဒီမြေနဲ့
ဒီလူတွေအတွက် ရဲရဲမချစ်ဝံ့၊ ရဲရဲတာဝန် မယူဝံ့တဲ့ သူ တွေက ငါ့ကို အာ
ဏာမက်သူလို့ အပြစ်တင်ကောင်း တင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါတွေကို ငါဂရုစို
က်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ အာဏာ တည်မြဲရေးအတွက် အာဏာသစ်တွေ
တိုးချဲ့ရမယ်။

ပြီးတော့.....

ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် အလျှံပယ်၊ ကြွယ်ဝတဲ့ ၊ အေးချမ်းတဲ့ တမ္ဗ
ဒီပ နိုင်ငံတော်သစ်ကြီး ထူထောင်ပေးခဲ့ရမယ်။ အနာဂတ်မှာ တမ္ဗဒီပ
ဟာ ပြည့်စုံရမယ်။ ကြွယ်ဝရမယ်။ လုံခြုံရမယ်။ အနာ ဂတ်မှာ ဆောင်း
ဥတု မြင်ကွင်းလို မှုန်ဝါးရီဝေနေတဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး ။ ကြည်လင်ပြတ်
သားတဲ့ အရာ ဖြစ်တယ်။

တမ္ဗဒီပရဲ့ အနာဂတ်ဟာလည်း ကောင်းတယ်၊ ခိုင်ခံ့တယ်၊ ငါအပါ
အဝင် မယ်မင်းတို့ အပါ အဝင် ဒီမြေမှာ နေတဲ့ လူတွေရဲ့ အနာဂတ်ဟာ
လည်း ကောင်းတယ်၊ ခိုင်ခံ့တယ်၊ အနာဂတ်ဆိုတာ စိတ်ကူး မဟုတ်ဘူး

။ အခုငါတို့ ဟာ ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ဆိုတာ အနာဂတ်မှာ ငါတို့ ဘာဖြစ်ကြမလဲ ဆိုတဲ့ အဖြေပဲ။

အခု ငါတို့ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေအတွက် ကောင်းအောင်လုပ်နေကြတယ်
။

ဒါကြောင့်

အနာဂတ် ဒီမြေ.....

အနာဂတ် ဒီလူ.....

အနာဂတ် ငါတို့ တွေ.....

မုချကောင်းကို ကောင်းရမယ်။

အနာဂတ်ဆိုတာ သူတစ်ပါးပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး ။ ငါတို့ ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။ အနာဂတ်ကို ငါတို့ ပိုင်တယ်"

အနော်ရထာသည် ထိုနေရာ၌ စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သည့် "အနာဂတ်ကို ငါတို့ ပိုင်တယ်" ဆိုသော စကားသံသည် အနည်းငယ် မြင့်တက်သွား၏။

ထိုအသံ၌

ဩဇာဓာတ်ပါ၏။ ယုံကြည်ချက်များ ပါ၏။ စိန်ခေါ်မှုများ လည်း ပါ၏။ ထို့အတူ....

အားမန်တို့ လည်း ပါသည် ဖြစ်ရာ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်တို့ ၏ ကျော၌ ကြက်သီးမွေးညင်း ဖုကလေးများ ထသွား၏။ ထို့နောက် ဘုရင် အနော်ရထာက.....

"တမ္ပဒီပရဲ့ မျက်မှောက် အခြေအနေအရ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို သိမ်းယူမှ

ဖြစ်မယ်။ အဲဒီသိမ်းယူ တဲ့ စွန့်စားခန်းမှာ မယ်မင်းတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အဓိကပဲ။ အချက်အချာပဲ။ ဗဟိုသော့ချက်ပဲ။ ငါတောင်မှ မယ်မင်းတို့ ရဲ့ စွန့်စားမှုတွေ၊ မယ်မင်းတို့ ရဲ့ စေတနာတွေကို သမိုင်း ကျောက်စာတွေမှာ မှတ်တမ်းတင်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သမိုင်းမတင်၊ မော်ကွန်းမဝင်ဘဲ မယ်မင်းကလေးတို့ စွန့်စားကြရမယ်။ အသက်တွေ စွန့်ကြရမယ်။ သမိုင်း ကျောက်စာတွေမှာ ကမ္မည်းထိုး မခံရပေမယ့် ငါ့ရဲ့ နှလုံးသား ကျောက်စာမှာ တော့ မယ်မင်းတို့ ရဲ့ အမည်တွေ ကမ္မည်း ထိုး ပြီးသားပါ။ မယ်မင်းတို့ ရဲ့ အောင်လံတွေ စိုက်ပြီးသားပါ။"

ဘုရင်အနော်ရထာသည် မြေတွင် စိုက်ထားသော ဓားကို ဆွဲနုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်တွင် ဓားဦးနှင့် ခြစ်၍ မြေပုံဆွဲပြရင်း စကားပြောပြန်၏။

"ဟောဒါက တမ္ပဒီပ။ တောင်ဘက်စူးစူး ဟောဒီအတိုင်း သွားတော့ ဥဿာပဲခူးကို ရောက် မယ်။ အဲဒီကနေ အရှေ့ဘက်ကို ထွက်လိုက်ရင် စစ်တောင်း။ အဲဒီကနေ ဆက်သွားရင် "မကုတခေါ် မနူဟာ" ဆိုတဲ့ ဘုရင် အုပ်ချုပ်တဲ့ "သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ" လို့ ခေါ်တဲ့ "မြေဝါမြေ" ကို ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီ မြေနဲ့ အဲဒီဘုရင် ငါတို့ လက်ကို ရောက်အောင်လုပ်ဖို့ မယ်မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးရမှာ ဖြစ်တယ်။ မယ်မင်းတို့ နှစ်ယောက် အောင်လံကြီးတွေ ထူကြ"

အနော်ရထာ၏ စကား ရပ်သွားသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်ကား.....

"အောင်လံကြီးတွေ ထူမယ်"

ဘုရင်အနော်ရထာသည် ဓားကို မြေမှာ စိုက်ပြန်၏။

"တမ္ပဒီပ၏ သမိုင်းကို မယ်မင်းတို့ ရေးကြရမှာ ဖြစ်တယ်။ မယ်မင်း

တို့ ရဲ့ သမိုင်းကိုလည်း မယ်မင်းတို့ ဘာသာ ရေးကြရမှာ ဖြစ်တယ်။
အမြင့်မားဆုံး ရေးကြ"

ဘုရင်အနော်ရထာသည် စကားကို ရပ်၏။ ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်
သည်

"တို့ သမိုင်းကို တို့ ရေးမယ်။ အမြင့်မားဆုံး တို့ ရေးမယ်"

ဟု ကြွေးကြော်လိုက်ကြ၏။

ထိုအခါ ဘုရင်အနော်ရထာက ကောင်းကင်မှ ထိန်ထိန်သာနေသော
လမင်းကို မော့ကြည့် ပြီးလျှင်...

"သန်းခေါင်ယံ ကုန်တော့မယ်။ မယ်မင်းတို့ ဒီကသွားရင် ပုပ္ဖ(ပုပ္ပါး)
တောင်ကို ရောက်တာနဲ့ ကျောက်ပန်းတောင်းတို့ ဆိုတဲ့ အရပ်ကိုရောက်
မယ်။ အရုဏ်မတက်မချင်း တံခါးကိုဖွင့်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ မြို့တံခါးရဲ့
အပြင်ဘက်က ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီးမှာ ခရီးသည် တွေအားလုံး မြို့
တံခါး ဖွင့်တာကို စောင့်ကြရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်ကြီး
အောက်မှာ မုန့်ကြော်ပဲပြုတ်နဲ့ သရေစာ (မုန့်ပဲသားရေစာ) ဆိုင်ရှိတယ်။
အဲဒီဆိုင်မှာ ငါနဲ့ သက်တူရွယ်တူလောက် ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဆိုင်
ရဲ့ တောက်တိုအလုပ်၊ မည်ရအလုပ် (တောက်တိုမည်ရ) တွေကို ဝင်ပြီး
လုပ်ပေးနေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်။ သူဟာ ငါ့ရဲ့ သွေးသောက်ပဲ။ သူဟာ ပ
ဇ္ဇမံတပ်ဆွယ်က မြှုပ်ပြီး ပို့ထားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး တပ်သားကျော်
တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူ့နာမည် "ငမဲ" လို့ ခေါ်တယ်။ မယ်မင်းတို့
ထောက်လှမ်းရေးနည်းနဲ့ စကားပြောတဲ့ လက်ရေးပကား သင်္ကေတနဲ့
အချက်ပြပြီး စကားပြောပါ။ မယ်မင်းတို့ ခရီးမှာ သူ့ကိုခေါ်သွားပါ။

မယ်မင်းတို့ ဟာ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ရုပ်အမျိုးမျိုး ပြောင်းရမယ် မ
ဟုတ်လား။ မယ်မင်းတို့ က သားစိမ်းသည် လေးတွေ အဖြစ် သရုပ်ဆော

င်ရင် သူက ဖခင်မုဆိုးကြီး လုပ်လိမ့်မယ်။ မယ်မင်းတို့ က ငါးစိမ်းသည် လေးတွေ အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရင် သူက ဖခင်တံငါသည် ကြီး လုပ်လိမ့် မယ်။ မယ်မင်းတို့ က ကချေသည် သီချင်းသည် ကလေးတွေ အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရင် သူက သံလွင်ကို တီးပြီး စုံဘုံကို နှက်ပေးတဲ့ ဖခင်ကြီးလုပ် လိမ့်မယ်။ သူရဲ့ အကျွမ်းကျင်ဆုံး အလုပ်က လူသတ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ သူရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အရာဟာ နှုတ်လုံခြင်း ဖြစ်တယ်။ သူရဲ့ အမွန်မြတ်ဆုံး သဘောဟာ ဒီမြေနဲ့ ဒီလူတွေကို ချစ်တယ်။ ကဲ.... မယ်မင်းတို့ ထွက်ကြတော့။ သမိုင်းကို ရေးကြလော့။ အောင်လံကြီးတွေ မြင့်မားစွာ လွှင့်ထူ ကြလော့"

ဟု ဘုရင်အနော်ရထာက ပြောလိုက်လျှင် ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး နောက် လက်သီးများကို ဆုပ်လျက် လက်မောင်းများကို ကွေးကာ ၎င်းတို့ ၏ ဖခင် ဦးစီးချုပ်ဘုရင် အနော်ရထာအား "အလေးရဲ" များကို ပြုကြလေ၏။ ဘုရင် အနော်ရထာ ကိုယ်တိုင်လည်း ၎င်းတို့ အား ပြန်၍ အလေးရဲပြု၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးသည် မြင်းများ ပေါ်သို့ လွှားခနဲ လွှားခနဲ တက်လိုက်ကြ၏။ ဘုရင်အနော်ရထာ ကိုယ်တိုင်လည်း မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ တက်လိုက်ပြီး ဖြစ်၏။

ဘုရင်အနော်ရထာသည် ဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ် ကိုင်မြှောက်၍ အောက်ပါအတိုင်း အော် လိုက်၏။

"အနာဂတ်ကို"

ဆီတော်နှင့် ကျန်ပင်သင်လည်း ဓားများကို ဆွဲထုတ်၍ ကိုင်မြှောက်ပြီးလျှင်.....

"ငါတို့ ပိုင်တယ်"

ဟု ပြိုင်တူ အော်ဟစ် ကြွေးကြော်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ တမ္ဗဒီပမြို့အတွင်းရှိ ကြက်ရဲတစ်ကောင်သည် ထိုသူတို့ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုသော အမှုကို သိနေ၍ အားပေးသည့် အလား ကျယ်လောင်စွာ တွန်ကျူး လိုက်လေ၏။ ထိုကြက်၏ တွန်သံနှင့် အတူ အနာဂတ် တမ္ဗဒီပနိုင်ငံတော်၏ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးကြမည့် လှပချောမောသော မိန်းကလေးနှစ်ဦး ကဆုန်စိုင်းသွားသည့် မြင်းခွာသံများ သည် မြင်းကပါ ချောင်းမှ တစ်ဆင့် ဧရာဝတီ မြစ်အတွင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းမှ တစ်ဆင့် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ လည်းကောင်း၊ မဟာ သမုဒ္ဒရာမှ တစ်ဆင့် စကြဝဠာတစ်ခုလုံးသို့လည်းကောင်း ပဲ့တင် ရိုက်ခတ်သွားလေတုံလော သွားတုံလော့။
